

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1096/2025
16.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Ранђеловића, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Ранђеловића, адвоката Марка Седлара и адвоката Душана Игњатовића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу Кв 377/25 од 26.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 309/25 од 08.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Драгана Ранђеловића, адвоката Марка Седлара и адвоката Душана Игњатовића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу Кв 377/25 од 26.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 309/25 од 08.07.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Марка Седлара **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу Кв 377/25 од 26.05.2025. године усвојен је захтев окривљеног Драгана Ранђеловића и његовог браниоца адв. Душана Игњатовића, за изрицање јединствене казне затвора, па су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде и то: пресуда Основног суда у Нишу Кв 1345/22 од 11.01.2023. године, којом су преиначене у погледу одлуке о казни пресуде Основног суда у Нишу Кв 1147/19 од 31.10.2019. године и пресуда Основног суда у Нишу К 885/17 од 17.03.2021. године, па је окривљени Драган Ранђеловић, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година и четири месеца, у коју му је урачунато и време проведено у притвору, као и време

provedeno na izdrzavaњу kazne zatvora po navedenim presudama i presuda Osnovnog suda u Nišu K 787/22 od 13.08.2024. godine, kojom je okrivljeni Dragana Ranđelović, oglasen krivim zbog krivičnog dela prevara iz čl.208.st.1 KЗ и krivičnog dela falsifikovanje isprave iz čl.355. stav 2. u vези stava 1. KЗ, pa je осуђен na јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци, као и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара, pa je осуђен na јединствену казну затвора у трајању од шест година и десет месеци, у коју му је урачунато време provedeno у притвору, као и време provedeno na издржавању казне по напред navedenim presudama, као и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца по павноснажности пресуде, што ако не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 309/25 од 08.07.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Драгана Ранђеловић и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Нишу Кв 377/25 од 26.05.2025. године, је потврђена.

Против navedenih правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Драгана Ранђеловић, адвокат Марко Седлар и адвокат Душан Игњатовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а адвокат Марко Седлар и због повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном, односно другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, pa je у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудима против којих су захтеви за заштиту законитости поднети те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Драгана Ранђеловић, адв. Марка Седлара у осталом делу недозвољен.

Браниоци окривљеног Драгана Ранђеловића, адвокати Марко Седлар и Душан Игњатовић, захтеве за заштиту законитости подносе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

С тим у вези, у оба захтева браниоци окривљеног истичу да је судија Мирко Драшковић, учествовао као члан већа другостепеног суда Кж1 309/25 поводом жалбе на пресуду којом је усвојен захтев окривљеног за изрицање јединствене казне затвора, а једна од казни које су спојене том пресудом (Кв 377/25) је управо она која је изречена пресудом Основног суда у Нишу К 787/22 и потврђена пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 257/24 од 25.10.2024. године, а у чијем доношењу (Кж1 257/24) је такође учествовао судија Мирко Драшковић, као члан већа. Имајући у виду да је судија Мирко Драшковић, два пута учествовао као члан већа поводом жалби на наведне одлуке, то је исти требало да буде изузет у складу са одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног, адв. Марко Седлар у захтеву истиче да је у истој процесној ситуацији био и судија Саша Перковић, који је учествовао као члан већа првостепеног суда приликом доношења пресуде којом је усвојен захтев окривљеног за изрицање јединствене казне затвора, а једна од казни које су спојене том пресудом (Кв 377/25) је управо она која је изречена пресудом Основног суда у Нишу К 787/22, чији је члан такође био судија Саша Перковић. Имајући у виду двоструку функцију наведеног судије, исти је требало да буде изузет у складу са одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбом члана 37. став 1. ЗКП прописани су разлози за обавезно изузеће судије, који не обухватају наведену процесну улогу судије као разлог за његово обавезно изузеће. Међутим, у појединим ситуацијама вишеструких процесних улога судије може се појавити сумња у непристрасност судије која је таквог квалитета да захтева његово изузеће од судијске дужности приликом доношења одлуке о кривици окривљеног за извршено кривично дело, што значи да постојање наведене битне повреде одредаба кривичног поступка у сваком конкретном случају представља фактичко питање.

Примењујући наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да би се уопште могло ценити питање непристрасности судије и тиме разлога за његово изузеће, неопходно је да је тај судија одлучивао о кривици окривљеног за кривично дело, што у конкретној ситуацији није случај, јер се у побијаној првостепеној одлуци судија Мирко Драшковић, као и судија Саша Перковић, у чију се непристрасност сумња, уопште нису ни изјашњавала о кривици окривљеног већ о постојању услова за примену процесних одредби о изрицању јединствене казне затвора из члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чл. 60, 62. и 63. КЗ.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у вези члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Драгана Ранђеловића, адвоката Марка Седлара и адвоката Душана Игњатовића, Врховни суд је захтеве бранилаца окривљеног одбио као неосноване.

У осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац адвокат Марко Седлар, истиче околности које су од утицаја приликом спајања казни затвора, те наводи да је суд требало да умањи казну затвора за шест месеци, а не за два месеца, те истиче чињенице које су од утицаја приликом урачунавања притвора код изрицања јединствене казне затвора и изводи закључак да је суд донео одлуку која садржи нетачне чињенице, на који начин бранилац окривљеног оспорава чињенично стање у побијаним одлукама које су предмет захтева, односно истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног Драгана Ранђеловића, адвокат Марко Седлар у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Марка Седлара у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић